

Ofiarowanie Najświętszej Maryi Panny

1. Obrzęd ofiarowania nakazany prawem
2. Ofiarowanie Pańskie i ofiarowanie Najświętszej Maryi Panny
3. Najświętsza Maryja – niezwykle dar Boga dla rodziny i świata
4. Pełnienie woli Boga decyduje o przynależności do rodziny Bożej
5. Rodzina człowiecza winna wychować dziecko dla Boga

„Według przepisów Prawa Mojżeszowego niewiasta, która porodziła dziecię płci męskiej, uchodziła za nieczystą przez siedem dni, gdy zaś wydała na świat córkę, była nieczysta dni czternaście (por. Kpł 12, 2-8). Choć minął już okres jej pierwszej nieczystości, w dalszym ciągu nie wolno jej było opuścić domu przez dni trzydzieści trzy, gdy porodziła syna, a przez dni sześćdziesiąt sześć po urodzeniu córki. Dnia czterdziestego lub w przypadku wydania na świat córki dnia osiemdziesiątego – niewiasta była obowiązana stawić się w świątyni, gdzie kapłan, po dokonaniu odpowiedniego obrzędu, stwierdzał urzędowo, że została oczyszczona, w związku z czym niewiasta składała

ofiarę z jednorocznego jagnięcia i pary gołębi lub synogarlic” (Kom. pr., s. 242).

Święty Łukasz przedstawił nam ten starotestamentalny obrzęd, któremu poddała się z pobożności Najświętsza Maryja Panna po urodzeniu Syna Bożego. Liturgiczne święto Ofiarowania Pańskiego obchodzimy corocznie drugiego lutego. Pobożność maryjna zapragnęła również uczcić moment ofiarowania Najświętszej Maryi Panny. W kalendarzu liturgicznym wspominamy ofiarowanie Najświętszej Maryi Panny dwudziestego pierwszego listopada.

„Według apokryficznej Protoewangelii Jakuba rodzicami Najświętszej Panny byli Joachim i Anna, a urodziła się Ona w Jerozolimie, w dzielnicy Sadzawki Oczyszczenia (inaczej Owczej) koło świątyni (por. J 5, 2). Te dane biograficzne są prawdopodobnie legendarne, kryją jednak w sobie głęboką myśl: ściśle powiązanie Maryi, Córy Syjońskiej ze świątynią.

Tego powiązania dowodzi fakt, że jak dalej mówi Protoewangelia w dwunastym roku życia została oddana do świątyni, by tam stale przebywać w zaciszu, uczyć się Prawa i zacząć służyć Panu pracą tkacką i hafciarską.

Te dane wpłynęły na to, że kościół św. Anny zbudowano niedaleko resztek Sadzawki Oczyszczenia” (Mały sł. mar., s. 109).

W dzień wspomnienia Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny pierwsze czytanie rozpoczyna się słowami proroka Zachariasza: „Ciesz się i raduj, Córo Syjonu, bo już idę i zamieszkam pośród Ciebie, mówi Pan. Wówczas liczne narody przyznają się do Pana i będą ludem Jego i zamieszkają pośród ciebie, a ty poznasz, że Pan Zastępów mnie posłał do Ciebie” (Zach 2, 14-15). Naród wybrany wezwany został do radości. Powinna się cieszyć Jerozolima, bo obecność Jahwe będzie rękojmią jej świetności. Nastaną czasy pomyślności, w których inne narody będą też czciły prawdziwego Boga i staną się Jego ludem ra-

zem z narodem wybranym. Te czasy w całej pełni rozpoczną się jednak dopiero wtedy, kiedy najwspanialsza Córa Syjonu zjawi się na ziemi, a tą najwspanialszą Córą Syjonu jest Najświętsza Maryja Panna. Jak każde dziecko została ofiarowana przez Boga rodzicom, ale był to dar jedyny, niepowtarzalny. Nie zdawali sobie sprawy, a może i nie przeczuwali rodzice Maryi, że Bóg dał im córkę uwolnioną od grzechu pierworodnego, obdarowaną przez Ducha Świętego jak nikt z ludzi. Wszyscy ojcowie i każda matka winni wiedzieć, że ich dziecko jest darem Ojca Niebieskiego. Ludzkie dzieciątko wybrał Bóg przed założeniem świata i przeznaczył do wielkich spraw Bożych. Dobrze czynią rodzice, jeżeli pamiętają, aby ofiarowywać i zawierzają dziecko Bogu, aby je przygotowywać do roli i zadania wyznaczonego mu przez samego Boga.

W proroctwie Zachariasza wezwał Bóg naród wybrany i święte miasto Jeruzalem do radości, do powrotu z wygnania, do skorzystania z opieki Bożej. W dzień wspomnienia Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny Kościół święty zwraca się do Maryi, Tej najdoskonalszej Córy Syjonu z zachętą: „Wesel się i raduj”. Wesel się i raduj, bo Ty rozpoczynasz epokę zbawienia. Jesteś jutrzeńką zapowiadającą przybycie Pana i Króla. Pan i Król zamieszka pośród Ciebie, zamieszka pod Twoim macierzyńskim sercem. Już dzisiaj ofiaruj mu serce swoje i swoje ciało, wszystko czym jesteś i co masz, bo wielkie rzeczy uczynił Ci Ten, który można jest i święte imię Jego. To Twój Syn, Najświętsza Maryjo Panno, sprawi, iż „liczne narody przyznają się do Pana i będą ludem Jego”. Uczyni to mocą Najświętszej Ofiary z ciała i krwi, jakie od Ciebie otrzymał i mocą Ewangelii, Dobrej Nowiny, w której objawi wolę Ojca, który jest w niebie.

W Ewangelii świętej przeznaczonej na dzień dzisiejszy opisał nam święty Mateusz odwiedziny Matki Jezusa i Jego krewnych w czasie Jego misji apostołskiej. Powiadomiono Pana Jezusa o przybyciu Matki i krewnych. Pan Jezus wyciągnął rękę ku swoim uczniom i rzekł: „Oto moja matka i moi bracia. Bo

kto pełni wolę Ojca mojego, który jest w niebie, ten Mi jest bratem, siostrą i matką". Syn Najświętszej Maryi Panny zakłada nową rodzinę. Nie przynależność do pokolenia Abrahama, ale pełnienie woli Boga zadecyduje o przynależności do tej rodziny. W pełnieniu woli Bożej zjednoczą się z narodem wybranym inne narody. „Przyznają się do Pana". Ale w pełnieniu woli Bożej, w wierze i miłości przodować będzie wszystkim i po wszystkie czasy Maryja i dzięki temu Jezus może Ją w najwyższym stopniu nazwać bratem, siostrą i matką, bo najdoskonalej pełni wolę Ojca Niebieskiego.

Ofiarowanie Najświętszej Maryi Panny wspomniane w liturgii jest świadectwem, że również rodzice Matki Bożej pełnili wolę Jahwe. Na pewno ich dziecko, Najświętsza Panienska, uczyła się od ojca i matki zachowywać Boże przykazania, poznawać słowo Boże przekazane w Piśmie świętym, kochać ojczyznie obyczaje.

W odwiecznym zamyśle postanowił Bóg rodzinie ludzkiej, Joachimowi i Annie, powierzyć jako wyjątkowy dar niezwykle dziecko przeznaczone na Matkę Boga. Najświętszej Rodzinie Maryi i Józefa oddał Ojciec Niebieski swego Jednorodzonego Syna. Rodziny ludzkie rodzą i uczą spełniać wolę Bożą dzieci darowane im przez Stwórcę, aby przez spełnianie woli Boga stały się rodziną Bożą, Kościołem Świętym. Rodzina ludzka winna przed urodzeniem dziecka, ale szczególnie po jego narodzeniu wszystko czynić zgodnie z wolą Boga, aby przygotować dziecko do zadań i roli, jaką ma wypełnić. Jakakolwiek będzie dola ich dziecka, kimkolwiek ono będzie, pozostanie na wieki dzieckiem Bożym, przeznaczonym do wiecznego szczęścia, ale należy je nauczyć, zachęcić i pokazać, jak się pełni wolę Ojca, który jest w niebie.